

ONS EIGEN WERK

Onder de titel „Voor het behoud van onze krant“ plaatsen wij in ons weekblad van 9 Augustus een beschouwing over onze eigen positie en de toestand waarin wij verkeren. Wij hebben toen open en eerlijk onze zwakte en de in het verleden gemaakte fouten in ons beheer besproken. Die fouten waren aanleiding geworden, om voorlopig, ter voorkoming van nieuwe tijdelijke stakingen van de verschijning van een gedrukte krant, Spartacus in vier pagina's te laten uitkomen. De prijs van losse nummers, zowel als de abonnementsprijs werden tijdelijk verlaagd. Terwijl de belofte werd gedaan, dat onzerzijds al het mogelijke in het werk zou worden gesteld, om administratie en beheer zo snel mogelijk in orde te krijgen, deden wij een beroep op alle vrienden van Spartacus om ons overal zoveel mogelijk behulpzaam mede te zijn en vooral wanneer men het ook maar enigszins kon, de oude prijs van losse nummers en de oude abonnementsprijs te willen handhaven.

Nu wij opnieuw een en ander willen mededelen over het verdere verloop van de zaken, menen wij één ding op de voorgrond te moeten plaatsen. Het is een hartelijk woord van dank aan alle en vele kameraden, die door hun dagelijkse activiteit, door bij de vroegere ontplooiende energie, er nu nog een schepje bovenop te gooien, ons zo krachtig helpen de boel in het reine te brengen. En een tweede woord van waardering geldt al diegenen, die inderdaad bereid bleken de gevraagde financiële hulp te verlenen.

Meen nu niet, lezer, dat we na enkele weken reeds met het bericht kunnen komen, dat onze „sanering“ geslaagd is. Wij moeten zelfs vaststellen, dat wij, toen we begin Augustus deze gezondmaking aanvatten, doordat we toen nog niet beschikten over alle stukken en bescheiden, hadden verwacht, dat het ons makkelijker zou vallen, dan het nu in werkelijkheid blijkt. Nu de boekhouding een poosje in ons bezit is, wordt ons pas goed duidelijk hoe erg de zaak was verwaarloosd, hoe wij dreigden steeds die-

per in de zorgen te zakken en vooral hoe groot de achterstand in de inning van de abonnementsgelden was. Daardoor konden wij onze, in Augustus gegeven, aankondiging, dat 1 September een begin zou worden gemaakt met de inning van het derde kwartaal tot op heden niet nakomen. Het was onvermijdelijk eerst voor het tweede kwartaal zorg te dragen en de abonné-administratie bij te werken. Ondertussen hebben vele kameraden aan ons verzoek, het achterstallige over te maken, voldaan. Daar tegenover gaven wij een begin van uitvoering aan onze belofte, om al de abonnés die uit eigen initiatief het derde kwartaal betaalden, en die hun abonnementsgeld daarbij handhaafden op f 1.95, het geschrift „Van Slavenmaatschappij tot Arbeidersmacht“ toe te zenden. In antwoord daarop ontvingen wij reeds van enigen hunner zeer hartelijk gestelde brieven. Dit wederzijds prettige contact verleent ons allen nieuwe energie. Het is een bewijs hoezeer wij allen beseffen, dat Spartacus het orgaan is, dat de wetenschappelijk-socialistische taal spreekt, die in de wordende nieuwe arbeidersbeweging broodnodig is. Een bewijs, dat inzicht, geest en daad hand in hand moeten gaan.

Er is in de afgelopen twee maanden, bij de uitgeverij een belangrijk bedrag aan achterstallige afdrachten van agenten en van abonnementsgelden ingekomen. Dit stelde ons in staat al te drukkende lasten te verlichten en bovendien, waar nodig, afbetalingsregelingen te treffen. En nu nadert het tijdstip, dat wij aan de hand van positieve cijfers nauwkeurig kunnen bepalen, hoe de boel er voor staat. Er wordt aan gewerkt en wel zeer snel en krachtig, ondanks dat alles door vrienden in hun vrije uren moet plaats vinden. Binnen zeer korte tijd zullen wij een uitmuntende administratie bezitten.

Ook de actie voor „Spartacus op de Vesuvius“ gaat voort.

Wij zullen al het mogelijke doen, om de voor dit fonds inkomende gelden te bestemmen voor een sterker worden van onze positie en in het bijzonder voor de terugkeer naar ons volle weekblad. Is een woord van opwekking nog nodig om regelmatig uw bijdragen over te maken? Wij menen van niet. Laten allen zich nog even realiseren, dat zij door hun regelmatig steun de positie van de krant versterken, meewerken aan een krant van acht pagina's in de toekomst en vooral, dat zij daartoe het hunne bijdragen om onder de medearbeiders de gedachte van de zelfbeweging, de schepping van een nieuwe arbeidersbeweging, die de zelfstandige klassenstrijd in internationale solidariteit als leidende gedachte heeft, bevorderen.

En nu, aan het slot van deze mededelingen wensen wij nog op één kwestie

afzonderlijk de aandacht te vestigen. Wij allen hebben met de penibele toestand, waarin ons blad verkeerde, opnieuw de ervaring moeten opdoen, hoe de klassenstrijd ook een kwestie van organisatie is. Het administratief beheer van Spartacus was in dit geval voornamelijk de oorzaak van die opgedane ervaring. Maar de kwestie van organisatie in de klassenstrijd omvat veel meer. Zij komt tot uitdrukking zowel in het organisatieleven van de kleine propagandistische voorhoede, als in de grote klasseworsteling. Wij zullen in de toekomst daarover nog veel moeten schrijven. Wij denken aan de komende klasseacties, wij denken aan het voorbereiden van de werk, dat propaganda-kernen voor de nieuwe gedachte in de bedrijven moeten verrichten, georganiseerd moeten verrichten en met inzet van hun gehele overtuiging en daadkracht.

Wij denken ook aan al het verdere werk, dat onder de naam van Spartacus moet worden gedaan. Een krant is een prachtig wapen in de strijd en een goed beheer, een stevige financiële steun en een sterke ploeg kerels en vrouwen in het hele land (en buiten dit land, Belgische kameraden) zijn daarbij van de allergrootste organisatorische waarde.

En hier is het dat wij aan onze goede en trouwe lezers de ernstige vraag willen stellen, of het niet tijd wordt, dat zij deze ploeg van stille en gestadige werkers gaan versterken.

Wie met de propaganda van Spartacus van harte instemt, kan er op, de duur geen genoegen mee nemen, alleen de krant te lezen en te steunen, maar moet toetreden tot de actieve ploeg, die zijn hele kracht aan dit propagandawerk geeft. Versterkt onze geleerden, wordt lid van de Spartacusbond.

Wij zijn de herfst reeds ingetreden. Het is tijd om weer overal, ook mondeling in kleinere of grotere bijeenkomsten de stem van Spartacus te doen klinken. Daar vinden wij de gelegenheid, meer dan in onze helaas nog kleine krant, ook van gedachten te wisselen. Dus vragen wij alle kameraden, overal in het land, overdenkt de mogelijkheid en organiseert, de plannen, om te komen tot het houden van bijeenkomsten van Spartacus-vrienden.

Spartacus, Communistenbond Spartacus; dat wil zeggen, dat wij willen paren inzicht, geest en daad, in organisatorisch verband. Dat wil zeggen, dat wij rekenen willen op allen die de klasse tot nieuw, tot eigen optreden willen brengen.

ZAANDAMMERS ORGELET

Voor de lezers van Spartacus vindt op Donderdag 6 Nov. een bijeenkomst plaats in het zaaltje Reigerstraat 6, opgeluisterd met muziek en declamatie.

25 OCTOBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 42

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

DRIE MACHTEN

Het wordt steeds duidelijker, dat in de grote internationale twee machten de toon aangeven: Rusland en Amerika. Dat is de grote verandering, die zich de laatste tientallen jaren heeft voltrokken, al ging dat vooral in en na de tweede wereldoorlog enorm snel. Nog zijn er andere landen, andere machten, in de eerste plaats Engeland en zijn dominions, maar allen zijn zij van mindere, vaak veel mindere, betekenis geworden. Hun politiek moet zich in belangrijke mate richten naar het spel der grote Twee.

Politiek, en diplomatie als één van haar verschijningsvormen, staan in het nauwste verband met de economie. Sterker, de politiek wordt bepaald door de economische belangen van de kapitalistische landen, groot en klein, al moeten de kleinen in het kielzog der groten varen.

De laatste geschreven regels zijn toch ook weer niet geheel juist. Zij zijn slechts juist voor zover wij ons in ons denken bepalen tot de strijd tussen de kapitalistische staten, waaronder wij ook Rusland begrippen.

Zodra wij gaan denken aan een andere belangentegenstelling, n.l. die tussen arbeidersklasse en bezittende klasse, of breder gezien, tussen uitgebuiten en uitbuiters, dan verschijnt een derde macht voor onze ogen, de uitgebuiten, wier kern de arbeidersklasse vormt. Wel komt ons die laatste macht op het ogenblik onmachtig, politiek en geestelijk onklaar en verscheurd voor, zodat hij een speelbal is der anderen, maar als klassenstrijders, mogen we toch onze klasse nimmer in de machtsverhoudingen wegdenken. Is het niet onze taak, er toe mede te werken dat zij werkelijk tot macht komt?

Wij willen in dit artikel iets zeggen over de situatie in en ten aanzien van Indonesië. Maar om deze goed te begrijpen, dient men de algemene wereldsituatie bijzonder goed in het oog te houden. Daarom komen we nog even terug op het geconstateerde feit, dat Amerika en Rusland in de grote kapitalistische politiek de toon aangeven.

Zij hebben in hun onderlinge strijd elk hun eigen methode. Er is in het kapitalisme een tijd geweest, dat bij de uitbuiting van vreemde volken, in het bijzonder de z.g.n. gekleurde volken, staatkundige overheersing en militaire ondersteuning daarvan, gebruikelijke methoden waren. Naarmate het imperialisme grootser vormen aannam en de gehele wereld meer en meer één groot werkterrein werd, kwam uit de aard van de zaak ook een andere methode steeds krachtiger naar voren. De methode van directe en veel diepgaander kapitaaloverheersing. Van zelfsprekend past in de tegenwoordige verhoudingen het schatrijke Amerikaanse imperialisme deze methode thans toe. Het vindt daarbij zijn grote kracht in het eigen enorme exploitatie-terrein der Verenigde Staten zelf, maar het bedreigt, noodwendig als elk kapitalisme, ook en steeds krachtiger de weg van de kapitaalexport. Uiteindelijk is het zover gekomen, dat het daarmede de wereld gaat beheersen.

Het na de eerste wereldoorlog kapitaal-arm geworden Duitsland was gedwongen tot verweer, waarbij het zich o.m. ook bediende van de oude, maar veel doeltreffender gemaakte, methoden van staatkundige en militaire overheersing.

En na de tweede wereldoorlog was het Rusland, dat eveneens op deze wijze voor het voetlicht der historie trad.

Het zou onjuist zijn deze verschillen te zien als principieel. Zij vloeien slechts voort uit de situatie der verschillende machten en natuurlijk grijpen ook landen als Amerika op een bepaald ogenblik naar staatkundige en militaire machtsmiddelen. Maar, waar mogelijk wordt het normale middel van de economische expansie en de economische machtsmiddelen, de kapitaalexport en dus de heerschappij van de dollar, toegepast.

Indonesië ligt in de sfeer, waar dit laatste zeer goed mogelijk is en de beste resultaten belooft. Zijn z.g.n. staatkundige onafhankelijkheid, die in feite toch een economische overheersing van Amerika

zal gaan betekenen, kan uitstekend dienstbaar zijn aan deze Amerikaanse politiek.

Daarmede staat vast, dat een al te krachtige geweldspolitiek van Nederland tegen de Republiek, naar Amerikaanse maatstaven, hier uit de tijd en ongeschikt is. Natuurlijk voelt Amerika er alles voor, dat het extremisme, de boeren en arbeidersmassa's, die zich de kapitalistische ondernemingen toe-eigenen, wordt neergeslagen. Natuurlijk heeft het er geen bezwaar tegen, wanneer in een staatkundige Indonesische federatie de aangesloten landen onmachtig worden gehouden, om destemee speelbal te kunnen zijn van het buitenlandse, d.w.z. Amerikaanse kapitaal.

Maar, een Nederlandse koloniale politiek, gebaseerd op de oude methoden van staatkundige en militaire overheersing zal het land van de dollar hier als verouderd, en ongewenst beschouwen.

Een zodanige politiek past niet in zijn sfeer voor deze landen. Geef de staatkundige „onafhankelijkheid“, koop de Indonesische bovenlaag. Speel ze tegen elkaar uit. En buit de massa's der bruinen uit. Dat is zijn politiek.

Ondanks het feit, dat in de hoofden der Nederlandse regeringspersonen de oude koloniale ballast en het gezagselement zwaar wegen, moeten zij met tegenzin schuiven in de richting die Amerika bepaalt.

Traag vlot het internationaal onderhandelen in de Veiligheidsraad ook ten aanzien van Indonesië. De Commissie uit de Bataviase consuls heeft haar rapport thans uitgebracht. Het bevat de aantijging, dat Nederland zich van het bevel „staakt het vuren“ niet veel heeft aangehouden, al geeft het daarvoor oorzaken aan. Het wijst voorts nog op voorkomend „banditisme“ onder de repoeblikeinen. Het slaat naar de twee zijden waartoe, gezien de grote imperialistische belangen geslagen moet worden. De Commissie wacht op nieuwe opdrachten van de Veiligheidsraad en wijfelt, of het tactisch wel verstandig is, om in Batavia haar zittingen te houden, hetgeen al te veel voorliefde voor Nederland zou kunnen veronderstellen. Ondertussen vergaderen de Statenreeds mede in de

Vervolg op pag. 2

I. F. B. K.

Donderdag 23 October, 's avonds acht uur, vergadering van de Amsterdamse federatie van Bedrijfskernen. Besproken worden de acties en toestanden in Amsterdamse bedrijven (waaronder ook de actie aan de meelfabrieken).

De vergadering wordt gehouden in de Breeuwerstraat hoek Pluuststraat, gebouw de Arend. Leden, weest present.

De Amsterdamse federatie besloot in haar laatste vergadering om voor het vervolg Donderdags om de veertien dagen bijeen te komen in dit gebouw. Leden, rekent daarop. Bevriende organisaties, houdt op deze dagen geen andere vergaderingen.

FEDERATIE-COMITE
AMSTERDAM.

STAKING IN PARIJS

De staking van de Parijse verkeersarbeiders bij de métro heeft de gehele situatie in Frankrijk in fel licht geplaatst. Evenals enige tijd geleden bij de Renault-fabrieken, werd het werk neergelegd door de arbeiders, aangesloten bij de onafhankelijke vakvereniging, die als Syndikalistisch of Trotskistisch wordt gedoodverfd. Maar hoe ze genoemd wordt doet minder ter zake, van belang is alleen te weten, dat ze niet in het vaarwater der officiële vakverenigingen vaart, dus zich niet gebonden acht aan de door de „socialistische“ regering gevoerde loonpolitiek. Deze arbeiders, slechts 4000 van de 30.000 métro-arbeiders namen de strijd op tegen de regering, die loonsverhogingen verbiedt, om, naar ze zegt, de inflatie te voorkomen. De overige 26.000 arbeiders sloten zich hierbij aan en de C.G.T., de vakvereniging waarvan zij lid zijn, had geen andere keus, dan de leiding van de staking op zich te nemen.

Hierbij speelt zeker een rol, dat de leiding van de C.G.T. in handen van de Franse communistische partij is, die zoals bekend, sinds de Renault-staking uit de regering is getreden. De leiding van de C.G.T. is daardoor in een halfslachtige positie gekomen. Als door de staat

erkende vakvereniging moet zij de „opbouw-politiek“ der regering steunen, dus de „sociale onrust“ trachten te voorkomen. Als aanhangers van de in onmin met de regering levende communistische partij, zien zij het niet ongaarne dat de regering in moeilijkheden verkeert. In moeilijkheden die, naar de communisten doen voorkomen, vermeden kunnen worden, als de communistische partij weer in de regering is opgenomen. Het spreekt vanzelf dat voor de hulp, die de communisten zouden kunnen bieden, namelijk de arbeidersstrijd te voorkomen, ook een prijs betaald moet worden. Die prijs bestaat hierin, dat Frankrijk zich van de Amerikaanse invloed losmaakt en zich op Rusland oriënteert.

De strijd der Parijse verkeersarbeiders is daarmee rechtstreeks in het strijdfront der twee grote machten, Rusland en Amerika, geplaatst. Dat geldt niet alleen voor de staking bij de métro, maar voor alle stakingen, die in Frankrijk plaats vinden (en niet alleen voor Frankrijk, in Italië is het precies zo en, met enige beperking, ook in alle andere landen van Europa, waar de Moskouse communisten menen op die wijze invloed op de regeringspolitiek te kunnen uitoefenen.) De regering heeft op zich genomen het

kapitalistische bedrijfsleven weer tot bloei te brengen. Dat is geen gemakkelijke taak. Want, belast met ontzaglijke schulden, met een gedeeltelijk vernield, maar zeker versleten productieapparaat en in een wereld waar de goederenruil met het buitenland oneindig moeilijk is, lijkt het haast onbegonnen werk. Zonder hulp van het buitenland, in de vorm van leningen of credieten, waarvoor grondstoffen, machines en ook levensmiddelen kunnen worden ingevoerd, is het onmogelijk. De Franse regering heeft zich om die reden met Amerika verbonden, zolang ze deze „opbouw“ leidt, zal dat ook in de toekomst zo blijven.

Amerika verbindt aan zijn reeds gegeven, en nog toegezegde hulp natuurlijk de voorwaarde, dat Frankrijk deel uitmaakt van dat deel van de wereld, waarin Amerika de toon aangeeft. Daarom kan het aanbod van Rusland, om Frankrijk door grote graanleveringen uit zijn voedselnoed te helpen, geen uitwerking hebben. Des te meer zullen de Franse C.P.'ers dit aanbod in de propaganda gebruiken, om de moeilijkheden van de regering te vergroten.

De staking der métro-arbeiders treft de regering op een gevoelige plek; het hele verkeer van de miljoenen-stad Parijs is hopeloos in de war. Zij is vooral zo gevaarlijk, omdat zij zich richt tegen de loonpolitiek der regering.

De Parijse stakers voeren een strijd,

die door de gehele arbeidersklasse van Frankrijk moet worden gevoerd. Want de maat van ontbering en ellende is vol. De staatsbureaucratie heeft voor alle arbeiders lonen vastgesteld, die niet eens toereikend zijn, als de levensmiddelen tegen vastgestelde prijzen konden worden gekocht. Maar terwijl ze met alle machtsmiddelen optreedt tegen de arbeiders, als deze trachten de loonstop te doorbreken, mist zij elke kracht om de kapitalisten te dwingen, zich aan de vastgestelde prijzen te houden. Alleen een zeer schaarse distributie van levensmiddelen, mogelijk gemaakt door de subsidies, kon nog worden gehandhaafd. Wie niet letterlijk wil de verhogingen was genoodzaakt buiten de distributie om, dus zwart, er bij te kopen. Daarom moeten er loonsverhogingen komen voor alle arbeiders in geheel Frankrijk, daarom is de Parijse staking een staking, waarnaar alle Franse arbeiders kijken en daarom is ze zo gevaarlijk voor de regering, want in geheel Frankrijk is er een stemming, het Parijse voorbeeld te volgen.

Weg met de regering Ramadier en haar politiek, die zich op Amerika oriënteert. Daarvoor in de plaats een regering, die uit C.P.'ers en socialisten bestaat, en haar politiek richt naar Moskou, voor deze leuze tracht de Franse C. P. de strijd der arbeiders te gebruiken. Maar de Franse arbeiders, die tegen de regering en haar loonstop strijden, kunnen weten,

dat de C. P. zolang ze nog deel uitmaakte van de regering, en nog hoopte langs die weg de Franse politiek met de Moskouse te verbinden, alles deden om de arbeiders onder de dwang van de loonstop te houden. En dat ze het opnieuw zou doen, als ze de kans kreeg, weer in de regering te komen. Het is deze partij ook in het geheel niet om de vervulling der arbeiderswensen te doen. Ze heeft door middel van de C.G.T. de leiding van de staking genomen, nadat de staking er was, ze zal in het vervolg vechten om de leiding der arbeidersacties, als de arbeiders zich niet aan haar leiding willen onderwerpen en ze zal trachten elke actie te doen eindigen, als het in het belang der eigen partijpolitiek is.

Er zijn tekenen dat dit inzicht bij de Franse arbeiders groeiende is. Zowel de reeds genoemde staking bij de Renault-bedrijven als ook deze staking in Parijs kwam tot stand tegen de leiding der C.G.T. in; pas toen de strijd begonnen was plaatste ze zich er achter.

Maar de arbeiders zullen moeten leren, dat ze, de leiding van hun acties aan geen vakbond en geen partij mogen toevertrouwen, willen zij eigen kracht ontplooien en voor eigen doeleinden vechten.

Dit zelfstandig worden der arbeiders vreezen de leiders, of het nu stalinisten, of wie ook zijn, het meest.

Wel heel duidelijk brengt de schrijver van „Achter het nieuws“ in „Het Pa-

rool“ deze vrees tot uitdrukking, waar hij in een beschouwing over de Parijse staking het volgende zegt: „Of de communisten dit alles zo hebben gewild, mag men betwijfelen. Ze hebben eenvoudig iedere greep op de gebeurtenissen verloren en juist dit is van de hele zaak het allergevaarlijkste aspect. Financiële, economisch en sociaal is Frankrijk aangevozen op buitenlandse hulp, en een binnenlandse revolutie zou deze hulp alleen maar onmogelijk maken. Maar bovendien en bovenal, communisten die niet in staat zijn stakingsacties als deze in handen te houden, zijn natuurlijk nog veel minder bij machte in een revolutionaire situatie de overhand te krijgen.“

Wat de „communistische“ en „socialistische“ leiders vrezen is voor de arbeiders de enige weg om zich van uitbuiting en onderdrukking te bevrijden. Pas dan zal hun strijd voor eigen doelen worden gestreden.

Van de Maaskant

De staking bij P. Smit Jr. kan zich op een steeds groeiende sympathie van de Rotterdamse arbeidersbevolking beroemen. Het is dan ook een mooi stukje werk wat die jongens daar presteren. Ze zijn vasthoudend als een terrier, in weerwil van de druk, die van alle zijden op hen wordt uitgeoefend. En die druk is niet gering. Jan Wacht heeft echter pech. Hij kan met de stakers vergaderen, hen wijzen trachten te maken, dat het hem beter is om eerst aan het werk te gaan en dat hij het dan wel voor hen met de directie in orde zal maken, het baat niet. Die lagers zijn eigenwijs, en blijven eigenwijs en houden vol, dat ze het zelf willen doen. Jan Wacht kan de andere metaalbewerkers opwekken aan „deze wilde staking“ geen steun te verlenen, het resultaat is dat er per week zo'n f.2500.— wordt opgehaald, zodat aan de gewerkschaps f.35.— per week plus f.150 totaal voor ieder kind kan worden uitgekeerd, aan de kostwinners f.30.— en aan de ongewerkschaps f.25.— per week. Van munten zijn en worden de stakers dus rijkelijk voorzien, dank zij de solidariteit van hun mede-arbeiders. Die zijn trouwens ook niet zo dom of zij onderschrijven het argument, dat de betekenis van dit conflict groter is dan voor de lagers alleen. Zij beseffen, dat een verloren strijd voor de lagers grote consequenties voor de anderen zou hebben. Vandaar dat zij alles doen wat in hun vermogen ligt om deze staking te helpen winnen.

Niet alleen Jan Wacht heeft pech. Ook de directie van P. Smit heeft steeds weer pech. We schreven een vorige maal reeds, dat er grote stagnatie op de werf ontstaat. Dat een groot deel der arbeiders niet veel meer doet dan vliegen vangen. Tot toegeven aan de eisen der arbeiders is men vooralsnog niet bereid, daar ook de directie van P. Smit drommels goed aanpakt, dat aan dit conflict grotere consequenties verbonden zijn. Dus tracht men op alle mogelijke en onmogelijke manieren het werk toch klaar te krijgen. Eerst werd geprobeerd op eigen fabriek het laswerk door boor- en klinkwerk te doen vervangen. Pech. De boorders trappen er niet in en verklaarden dit werk voor besmet en weigerden werkzaamheden uit te voeren, die de strijd van de lagers zouden kunnen schaden.

Toen werd de „Spaandam“, het schip dat op de werf in bewerking is, naar een andere firma in de Zalmhaven verslept om het daar klaar te maken. Echter, ook de lagers van deze firma vertikten het om het laswerk te verrichten, zodat ook dit vliegerte niet op ging.

Neen, het is jammer voor het eenheidsfront Jan Wacht—P. Smit dat het zo loopt, doch de Rotterdamse metaalbewerkers toonen metterdaad een solidariteit vermag.

Er blijkt dus een prachtige geest van solidariteit te bestaan. Vervolg op pag. 4

Vervolg van pag. 1

U.N.O.-instanties. Amerika zet zijn vorm van machtsvergroting voort.

En ondertussen, de extremisten moeten immers uit de ondernemingen worden verdreven, groeit reeds de belangstelling voor de exploitatie in Indonesië allereerste. Grote Amerikaanse maatschappijen gaan zich interesseren voor tin en nikkel in de „Staat“ Oost-Indonesië, wier nieuwe regering er over klaagt, dat Nederland de regeringsposten zo traag overdraagt. Algemeen is de belangstelling voor suiker en kinine en zowaar, ook de Unilever heeft belangstelling voor mogelijke aardnotenplanting op Halmahera en Solong. Nederland gaat voort, de Republiek af te pellen en nieuwe staten te helpen scheppen.

De extremisten, de uitgebuite massa's, zijn ingesloten. Hun positie wordt moeilijker, besprongen als zij worden door allen die op winst en buit azen. Het is een deel van de derde macht. Onze macht. De macht van de overal uitgebuiten. Zij staan in verzet en in zware strijd. Wij behoren tot hen. Zijn wij ons daarvan volkomen bewust? Voelen en lijden wij met hen? Wat doen wij om onze solidariteit met hun tot uitdrukking te brengen? Kunnen wij, Nederlandse arbeiders, niet anders, dan onze zonen in soldatenuniformen naar Indonesië laten gaan, om kapitaalbelangen te dienen? De nederlaag der extremisten is onze nederlaag. Hun verzwakking is onze verzwakking, de verzwakking van de derde macht, het klassefront der uitgebuiten.

HET GELD (wievast Goud?)

Beschouwen wij dus deze „vaste prijs“ eens nader.

Een goudwinning is een bedrijf, als alle andere bedrijven. Het werkt met machines, grondstoffen en arbeidskracht. Uit de meerwaarde, die gemaakt wordt, worden de machines hersteld of vervangen, de grondstoffen aangeschaft en de arbeidslonen betaald. De winst, die dan overblijft, moet dienen om te worden verdeeld onder de ondernemers en aandeelhouders. De staat eist zijn deel als belasting, wanneer het privé-ondernemen zijn. Alles moet betaald worden uit de opbrengst van het product, het goud. Wanneer de prijs, zoals in Nederland, ongeveer 1500 gulden per K.G. is, dan moet dit voldoende zijn, om alle bovengenoemde kosten te dekken. Wat gebeurt er echter als de prijzen der grondstoffen, machines of de arbeidslonen stijgen? De prijs van het product kan niet worden verhoogd. Zij is vastgesteld door de staat, doordat deze de goudprijs vaststelt. Het schijnt, alsof de redenering zich hier in een kring beweegt. De staat stelt vast dat 1 Kg. goud 1500 gulden, terwijl hij hetzelfde verklaart dat 1500 gulden = 1 Kg. goud. Toch is dit niet het geval. Wanneer de staat zegt 1 Kg. goud = 1500 gulden, dan betekent dit, dat een Kg. goud gelijk is aan 1 Kg. goud als wettig betaalmiddel (gemunt goud), hetgeen weer betekent dat ieder verplicht is het ter betaling te accepteren, het in ruil te nemen voor iedere soort van goederen, die in waarde gelijk is aan 1 Kg. goud.

Doch wij komen op onze vraag terug: wat gebeurt er, wanneer door zekere oorzaken de goederenprijzen zodanig stijgen, dat men voor 1 Kg. goud niet voldoende kan kopen om de kosten te dekken, die een goudwinning heeft, als ieder ander bedrijf moet maken?

Dan moet het naar dezelfde middelen grijpen die in zulke gevallen elk ander bedrijf toepast

zoals: rationalisatie van het bedrijf, dat is het denken der onkosten door vervanging van mensen door machines, al of niet gepaard met uitbreiding der productie; loonsverlaging, staatssteun en zelfs verlaging of stopzetting der productie, om een grotere vraag te stimuleren. De laatste twee vormen eisen echter een nadere uitleg. Want wij vragen zich door direct af: „Hoe kan verminderde goudproductie, verhoogde vraag veroorzaken en de prijzen der goederen doen dalen, bedenken wij toch bij dit alles, dat de goudprijs zelf vaststaat. De zaak is, dat bij een verlaagde productie van goud de voorraad geld in omloop daalt. Juist door zijn vaste prijs, gebonden aan het slagrecht, het recht dat iedereen voor goud geld kan laten slaan, dat is inwisselen voor munt, is het goud, geld.“

Bij stijgende goudproductie vermeerderd het geld in omloop en bij dalende productie vermindert het. Doch doet een vermeerderde productie van elk ander goed ook niet de geldomloop stijgen? Zeer zeker, maar in dat geval stijgt de goederen omloop mee, wat bij een vermeerderde productie van goud niet het geval is. Want goud is geld, louter geld, voorzover het niet als grondstof dient voor de chemische of de weelde-industrie. Wat geen verschil uitmaakt, want ook dit goud heeft dezelfde prijs en kan ook onmiddellijk in geld worden veranderd. Veronderstellen wij, dat de goudproductie zich door een of andere oorzaak zou vermeerderen in een mate, zoals het papiergeld zich in 1923 in Duitsland vermeerderde. De gevolgen zouden geen andere zijn, n.l. een ontzettende stijging der goederenprijzen. Bij een vermindering der goudproductie moeten de goederenprijzen zich dus in dalende richting bewegen.

Dit alles schijnt in tegenspraak met de bovenstaande bewering, dat vermeerdering der goudproductie de winsten in de goudbedrijven doet ver-

hogen. Wat aan de ene kant gewonnen wordt zou aan de andere weer verloren gaan door de prijsstijging. Verhoging der productie brengt echter directe voordelen door de grotere omzet, terwijl de prijsstijging die het meebrengt geringer is, daar deze zich over alle goederen verdeelt en niet alleen de goederen die het goudwinningbedrijf verbruikt treft.

Een andere mogelijkheid is, dat de staat bijspringt, zoals hij dit ook bij andere vitale bedrijven doet, wanneer zij in nood verkeren. Dat wil dus zeggen, dat met de belastingen uit de andere bedrijven de goudwinning zijn tekorten dekt. De prijs van het goud verhogen, zoals andere bedrijven kunnen doen, wordt onmogelijk gemaakt door de vaste prijs van het goud. Deze „vaste“ prijs wordt echter teniet gedaan door de staatssteun gehaald uit andere bedrijven. De goudwinning kreeg eerst voor haar Kg. goud een waarde aan producten van 1500 gulden. Met 10% staatssteun kan zij voor 1650 gulden aan goederen kopen, zodat feitelijk de goudprijs tot dit cijfer is gestegen. Ziedaar de waarde van het goud en de betekenis van een „vaste“ prijs. Wanneer de goudwinningen staatsbedrijven zijn is staatssteun een vanzelfsprekendheid.

Wij zouden nog meerdere verschijnselen kunnen onderzoeken. De ruimte belet ons dit, en wij laten dit nu aan onze lezers over. Zij zullen altijd zien, dat dezelfde oorzaken, die de prijzen der goederen doen stijgen ook gelden voor de prijsstijging van het goud, alhoewel dit door de „vaste“ prijs niet zichtbaar is. Hierdoor is het gele metaal van zijn mystieke sluier ontdaan. Het bleek even vast of onvast als alle andere goederen, aan dezelfde wetten onderhevig, als te hielden, het linen, het vee en alle andere minder schitterende stoffen, die eens in het menselijk brein het begrip geld opwekten.

Zoals wij reeds zeiden hebben wij steeds „normaal“ kapitalistische toestanden van voor de oorlog op het oog gehad, ook wat de goudprijs betreft. In een volgend artikel hopen wij het geld onder de geleide economie te behandelen.

Raad van Vakverenigingen in Actie

Op 11 Oct. 1947 publiceerden verschillende dagbladen, o.a. Het Parool en Het Haagse Dagblad een perscommuniqué, uitgaande van de Bond van Vakcentrales, waarin deze een scherpe aanval richtte tegen de stakers van de meelfabrieken te Amsterdam.

Deze z.g.n. „arbeiders organisaties“ spraken het vonnis uit over het stakingscomité en noemden hen misdadigers.

Verder verweten zij hen, dat zij op onverantwoordelijke wijze de voedselpositie van het Nederlandse volk in gevaar brachten. Deze scherpe aanval is inmiddels door de stakers, in een goed gesteld pamflet, voldoende weerlegd.

Wij zijn zo langzamerhand gewend geraakt aan de manier, waarop de Uniebonden stakende arbeiders in de rug aanvallen. Deze bonden, die zich geheel aangepast hebben aan de geleide economie met haar z.g.n. opbouw-politiek, kunnen niet anders doen, dan stakingen afkeuren en de strijd wil breken.

De arbeiders echter, wordt het met de dag duidelijk, dat zij met deze geleide economie en opbouw-politiek steeds ver-

der in het moeras wegzinken. Hun lonen zijn lang niet toereikend, om aan de eerste levensbehoeften te voldoen. De prijzen van kleding, schoeisel en levensmiddelen zijn onbereikbaar voor hun wekelijks inkomen. Om daarin verbetering te brengen staken de arbeiders van de Holland en Ceres.

Is dat misdadig? Neen, Heren van de Unie-bonden, dat is harde noodzaak. Misdadig is, volgens de normale begrippen van de arbeiders, dat er maandenlange onderhandelingen gevoerd worden in het georganiseerd overleg met Rijksbemiddelaars, die, zonder de arbeiders er in te kennen, contracten opmaken en vastleggen; contracten, die elke waarde voor de arbeiders missen. De C.A.O.'s worden besproken en geregeld van boven af en de arbeiders hebben ze maar te aanvaarden.

Verzetten zij zich er tegen, dan komt de burgerlijke- en z.g.n. socialistische pers in beweging. Met grove middelen, leugens en laster proberen zij de staking te ondermijnen. De geleide economie eist, van de arbeiders dat zij zich binden aan

contracten, opdat de opbouw, d.w.z. die van de kapitaalsondernemingen, rustig kan verlopen. Dat dit ten koste van de arbeiders gaat, is van minder belang.

Daarvoor kunnen wij ons nooit laten winnen. De opbouw, die wij willen, ziet er anders uit. Die is gebaseerd op de productie voor ons allen, op de grondslag van de bedrijfseenheid. Als dan ook in bepaalde gevallen de arbeiders, over de hoofden van de Vakbond-bestuurders, hun eigen stakingsleiding kiezen, omdat zij weten, dat de organisaties alleen maar remmend werken, ontmoeten zij tegenstand van die zijde. Zolang er voor ons gedacht en gepraat werd, was er geen gevaar voor de heren. Maar zodra wij zelf gaan denken en handelen, zelf onze boontjes willen doppen, worden de bureaux en posities wankel. Dat moet, natuurlijk, tot elke prijs voorkomen worden.

De bezittende klasse weet, op wie ze rekenen kan in haar strijd tegen de arbeiders. De stakende arbeiders, kunnen slechts steun vinden in de solidariteit van hun klassegenoten. Laten wij zorgen, dat het hun daaraan niet ontbreekt.

Een arbeider.

Wijzigingen in het Britse Parlement

Zoals reeds eerder in dit blad is uiteengezet, worden er in Engeland met koortsachtige ijver plannen gemaakt en gedeeltelijk reeds uitgevoerd, om te proberen het Verenigd Koninkrijk onafhankelijk te maken van Amerika. D.w.z. men tracht daar, tot iedere prijs de export naar met dollars betalende landen te vergroten, zelfs ten koste van de voor de binnenlandse handel werkende industrie.

In dit licht moeten dan ook de genomen en nog te nemen maatregelen gezien worden, zo als de voorkeur-toewijzing van grondstoffen en brandstof (kolen, benzine) aan de exporterende industrieën. Ook de verlaging van de levensmiddelen-rantsoenen (melk, boter, vlees, spek) staan met dit streven in nauw verband. De regering stuurt er n.l. op aan zo min mogelijk in te voeren, om deviezen te sparen. De goed gestuurdere hebben van die rantsoen-vermindering toch niet veel last. Wild en gevogelte, fruit, groente en vis, zijn vrij van distributie en, tegen hoge prijzen, voldoende voor hen verkrijgbaar. Alleen voor arbeidersbeurzen niet te betalen.

Wat de zo economisch mogelijke aanwending van arbeidskrachten aangaat, in ons nummer van 11 October zijn we daar uitvoerig op ingegaan.

En als sluitstuk op al deze maatregelen is daar de reorganisatie van het Britse kabinet. Het schijnt, dat voor de uitvoering van al deze plannen, die in Engeland zo typerend „de tweede slag om Engeland“ genoemd wordt, niet de rechte mannen op de juiste plaats zaten. Een der voornaamste wijzigingen is wel de benoeming van Sir Stafford Cripps tot minister van Economische Zaken, die als zodanig Morrison zal vervangen als economisch potentiaat.

Het enigszins dubieus politieke verleden van de nieuwe minister schijnt men maar over het hoofd gezien te hebben. In 1935 werd hij n.l. als lid van de Labour Partij, waarvan hij sinds 1929 deel had uitgemaakt, geroeyerd, in verband met zijn „mislukte“ pogingen een volksfront te stichten. Hij de Engelse pers wordt zijn bevooroordeelde vrijwel algemeen toegejuicht. De redactie van de Manchester Guardian schrijft o.a., zijn taak zal hem gemakkelijk zijn. De departementen zijn meestal onwillig en moeilijk in het gareel te houden. Maar

Sir Stafford is van de goede stof gemaakt en zal wel kunnen slagen, waar anderen faalden.

Ook De Times kan zich met deze benoeming verenigen, hoewel het blad vindt, dat „niet alleen nieuwe flessen, maar vooral nieuwe wijn nodig is“, waarmee het blad zeggen wil, dat met de verwisseling van personen een andere koers in de politiek hem niet onwelgevallig zou zijn.

Het feit, dat Shinwell zijn portefeuille van minister voor de brandstofvoorziening heeft moeten afstaan en overgebracht is naar het ministerie van defensie heeft vooral onder de mijnwerkers nog al misnoegen gewekt. In die kringen werd hij als oud-bondsbestuurder van hun vakbond nog al gewaardeerd. De man in de straat, zoals de Engelsen zeggen, heeft er weer een andere kijk op. Met Shinwell als minister van de brandstoffen hadden we de vorige winter geen kolen. Nu hij minister van defensie is, zullen we dan ook wel geen oorlog krijgen“, zeggen ze.

Als geheel betekent de reconstructie van Attlee's kabinet een opschuiving naar rechts. De Londense correspondent van „Het Parool“ schrijft dienaangaande: „Zij betekent een versterking van de positie van de „grote vijf“ in het kabinet: Attlee, Bevin, Morrison, Dalton en Cripps“. En verder zegt de verslaggever dat de meer rechtse tendens in dit kabinet zich uitdrukt in „de nieuwe onder-ministers, vrijwel allen behorende tot de rechter-vleugel van de Partij“.

Ook betekent de hervorming van het ministerie „een versterking van het intellectuele deel der Partij, ten koste van de vakverenigingen“.

Wat het verzwakken van het vakverenigings-element in het kabinet betreft, menen wij, dat de regering daarvoor twee redenen heeft.

De eerste is, dat in de moeilijke omstandigheden w. ch. het Engelse imperialisme bevindt, gedwongen is bij het opleggen van grotere lasten op de Engelse arbeidersklasse haar voet scherp te zetten tegen eventueel verweer. Daarvoor zijn vakverenigingsbestuurders als minister niet de meest geschikte „die hard“, die toch nog altijd door de traditie met de arbeiders verbonden zijn. De tweede reden vloekt uit de eerste voort. De vakverenigingsbestuurders, kunnen in die posi-

tie beter hun oude rol vervullen, als z.g. arbeidersonderhandelaars tegenover werkgevers en regering. Als zodanig kunnen zij wellicht de regeringspolitiek zelfs beter diensten bewijzen. Dit alles bewijst hoe nodig het is, dat de arbeidersklasse zich haar nieuwe positie in de strijd tegen de geleide kapitalistische economie bewust wordt.

ZAANDAM

Houdt de avond van Donderdag 6 November vrij.

De bijeenkomst voor de Spartacuslezer vindt plaats op Donderdag 6 November Toegangsprijs 10 cent, reeds nu zijn kaarten verkrijgbaar bij de bezorgers.

Vervolg Van de Maaskant

door financiële steun en weigering om besmet werk te doen. Toch zullen de stakers en de andere arbeiders goed doen te overwegen of het zo voldoende is. Wanneer P. Smit en de regering van oordeel zijn dat deze gecamoufleerde loonsverlaging gehandhaafd moet worden, dan zullen zij mogelijk maandenlang alles op alles zetten, in de hoop, dat strijd en solidariteit zullen verflauwen. Onder de tegenwoordige verhoudingen worden klassenacties echter vooral dan een ernstige dreiging voor de bezittende klasse, wanneer zij er de uitbreiding over bredere lagen van arbeiders vrezen. Dat wil zeggen, dat reeds daarom tegenwoordig het arbeidersbelang eist verbreding van de strijd. Daadwerkelijke economische solidariteit. Laten de Rotterdammer arbeiders zich daarover beramen. Volhouden en doorgaan en de strijdpositie goed beoordelen, dan komen we er wel. Zet in op Rotterdamse arbeiders!

Werft nieuwe abonnees voor „Spartacus“

1 NOVEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 43

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Lafayette! We are here!

Een groot aantal verkiezingen heeft sedert het einde van de Duitse bezetting in Frankrijk plaats gevonden. Het kiezerscorps krijgt er langzamerhand genoeg van en blijft in stijgende mate thuis.

De in het einde van de vorige maand gehouden gemeenteraadsverkiezingen gaven eenzelfde beeld te zien. Ongeveer 30 procent van de kiesgerechtigden nam niet aan de verkiezingen deel. Toch hebben zij in parlementaire kringen, ja zelfs in internationale kringen grote aandacht getrokken. En meer dan toevallig is het, dat direct na de uitslag, Marshall de minister van buitenlandse zaken van Noord-Amerika, in een rede te New York met betrekking tot zijn z.g.n. plan tot hulp aan Europa, heeft verklaard, dat de periode van studie en voorbereiding ten einde loopt en de tijd van handelen is aangebroken. Direct daarna heeft president Truman het Amerikaanse congres bijeen geroepen tegen 17 November. Aan persvertegenwoordigers heeft Truman dienaangaande medegedeeld, dat het noodzakelijk is stappen te doen, teneinde de crisis in West-Europa het hoofd te bieden. Neen, toevallig is dat niet.

De uitslag van de verkiezingen bevestigde volkomen de algemene verwachtingen. De R.P.F. (voluit Rassemblement du Peuple Français — Samentrekking van het Franse volk) van de Gaulle, voor het eerst aan de verkiezingen deelnemende, heeft zonder de meerderheid van de uitgebrachte stemmen te verkrijgen, een daverende overwinning bevochten. Het Franse neo-fascisme groeit. Alle partijen hebben, door zelf belangrijke verliezen te lijden, hun aandeel in die overwinning moeten bijdragen. Van de zeventig procent uitgebrachte geldige stemmen verkreeg de Gaulle ongeveer veertig procent. Veertig procent van zeventig procent is dus 28 pCt. van het aantal kiezers. Daartegenover verloor de evenzeer conservatieve katholieke M.R.P., één van de regeringspartijen, tweederde van haar aanhang. In mindere mate verloor ook de sociaal-democratische regeringspartij, de S.F.I.O. een deel van haar kiezers. De

stalinisten ontkwamen niet aan het noodlot. Speciaal in Parijs verloren zij hun grote macht. De Gaulle zwaait in de Parijse gemeenteraad in de naaste toekomst de scepter. Van de 90 gemeenteraadszetels werden er hem 52 toebedeeld.

Over het gehele land beschikken de beide voornaamste regeringspartijen, M. R. P. en S. F. I. O., over dertig procent van het aantal uitgebrachte geldige stemmen. Dat komt dus neer op 21 pCt. van het kiezerscorps.

Van parlementair-democratisch standpunt uit gezien zouden de thuisblijvers dus eerder voor het verkrijgen van de „regeer-macht“ in aanmerking komen, dan de nu aan het bewind zijnde regeringspartijen.

Maar alle gekheid terzijde stellende, is het duidelijk, dat deze regeringspartijen niet alleen een nederlaag leden, doch dat voor de toekomst de Gaulle's partij de koers in de Franse politiek aangeeft.

Is dat laatste wel zo klaar? Zouden de regeringspartijen hun basis niet kunnen verbreden, door de stalinisten in de regering op te nemen?

Het is duidelijk, dat hier minder een vraag van nationale Franse politiek aan de orde is. Deze politiek is een onderdeel van de internationale politiek. Dit verklaart waarom bij de geringe belangstelling, die de Fransen zelf betoonden, deze gemeenteraadsverkiezingen zozeer de belangstelling trokken in de internationale politiek.

Het staatskapitalistische Rusland en het min of meer liberale kapitalistische Amerika strijden om de wereldmacht. De fronten worden gevormd. De linies gelegd. De invloedssferen bepaald.

Geruimen tijd is in West-Europa de sociaal-democratie een politieke factor geweest, die voor de bestaande orde van grote waarde was. Als hervormingspartij had zij een belangrijk deel van de arbeidersklasse achter zich gekregen. Nu, inplaats van hervormingen, druk op het bestaanspeil van de arbeiders regel is geworden, genoot zij het vertrouwen bij de eigen bourgeoisie, maar ook bij het

machtige Amerikaanse imperialisme, dat zij het beste in staat was de arbeidersklasse daartoe op sleeptouw te krijgen. Maar de nood van de arbeiders drijft hen van deze regeringspartij af en nog niet bewust van het feit, dat stalinistisch staatskapitalisme evenzeer uitbuiting betekent, kwamen zij onder de bekoring van het stalinisme. Maar ook dat verloor zijn aantrekkingskracht, door de zig-zag politiek van de Franse stalinisten, die destijds als regeringspartij poogden van twee wallen te eten.

De imperialistische strijd om de beheersing van Europa en in dit geval van Frankrijk, vindt plaats doormiddel van het aantrekken en gebruiken van de verschillende sociale lagen in dat land. De regeringsbasis wordt smaller en smaller. Rusland en het stalinisme bevorderen de onrust, maar slechts ten eigen bate. Amerika, wetende dat de regering vandaag of morgen vallen zal, zoekt naar nieuwe krachten, die in staat zijn met zijn dollarhulp Frankrijk in te schakelen, ingeschakeld te houden, in de Amerikaanse invloedssfeer.

Amerika is het land van de vrijheid. De vrijheid om uit te buiten en uitgebuit te worden. Het wil de vrijheid voor de dollar, om overal binnen te dringen en overal zijn macht uit te oefenen. Het ziet dat de rebellerende middengroepen zich verzamelen rond het Rassemblement van de Gaulle in de strijd tegen geleide economie en dreigende stalinistische overheersing.

Orde moet er in Frankrijk komen. De arbeidersklasse moet haar zwaarder wordend lot leren dragen. De Franse „bevrijdingsgeneraal“, de Gaulle, verzamelt het klein-burgerlijke Frankrijk en zal aan Amerika goede diensten kunnen bewijzen. Het is het neo-fascisme dat die orde kan scheppen, de arbeidersklasse kan onderwerpen en toch dienstbaar kan zijn aan de dollar, onder het mom van de vrijheid. De Gaulle en zijn neo-fascisme vertegenwoordigen het Amerikaanse imperialisme.

Een bevrijdingsgeneraal is een prachtig symbool. Vrijheid en de wederzijdse hulp kunnen de wierook vormen. De historie zal wijding geven aan de binnenrollende dollar.

In de komende maanden zal uit die